

POSTANOWIENIE

15 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 15 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.
przeciwko K. C., M. C. i D. C.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku
z 29 kwietnia 2022 r., IV Ca 764/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz K. C., M. C. i D. C. po 900 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Bank spółka akcyjna w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z 29 kwietnia 2022 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), tj. naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Skarżąca powołała się również na wystąpienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), tj.: (1) czy wyrokowanie w

przedmiocie unieważnienia umowy kredytu zawartej z konsumentem z uwagi na abuzywność klauzul przeliczeniowych lub też przy przyjęciu bezwzględnej nieważności umowy w oparciu o art. 58 k.c. w sytuacji, w której konsekwencją może być upadek takiej umowy, jest możliwe dopiero wówczas, jeśli sąd pouczy powoda (konsumenta) w trybie art. 156¹ k.p.c. o prawdopodobnym wyniku sprawy w świetle zgłoszonych wcześniej twierdzeń i dowodów oraz o konsekwencjach dotyczących dalszego obowiązywania umowy lub upadku spornej umowy, w tym ewentualnego wpływu tych okoliczności na sytuację konsumenta, a następnie odbierze od konsumenta wyraźne oświadczenie o woli dalszego obowiązywania względem niego spornej umowy w całości albo o zgodzie na upadek umowy?; (2) czy o walucie wierzytelności z umowy kredytu denominowanego w walucie innej niż waluta polska decyduje waluta wskazana w treści umowy kredytu jako waluta kredytu, czy inna niż waluta wskazana w treści umowy kredytu – waluta, w jakiej zgodnie z umową realizowane są przepływy pieniężne (w jakiej spełniane są świadczenia)?; (3) czy stwierdzenie bezskuteczności normy przeliczeniowej, określającej zasady ustalania wartości waluty obcej w umowie kredytu denominowanego zawartej przed 24 stycznia 2009 r., uwzględniając art. 385¹ § 2 k.c. zgodnie, z którym strony są związane umową w pozostałym zakresie prowadzi do: a) utrzymania umowy w mocy i przyjęcia, że w takiej sytuacji nie powstaje luka w umowie – umowa zachowuje walutowy charakter, skoro saldo kredytu od początku w umowie było wyrażone we CHF; b) konieczności uzupełniania umowy normą dyspozytywną, w celu uniknięcia unieważnienia tej umowy przy czym nie ma przeszkód, by uzupełnić treść umowy przepisem ustawowym w nowym brzmieniu przyjętym już po zawarciu umowy, jako normą, która korzysta z domniemania uczciwości zgodnie z motywem 13 dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej jako: „dyrektywa 93/13/EWG”); c) utrzymania umowy w mocy i przyjęcia, że umowa od początku była umową kredytu w złotych polskich, a kwotą kredytu jest kwota kredytu rzeczywiście wypłacona; d) upadku tej umowy, z uwagi na jej niewykonalność, co jest zależne jednak od tego, czy konsument wyraził swoją wolę unieważnienia umowy w sposób świadomy, co do wszystkich skutków nieważności umowy i zaakceptował również niekorzystne skutki tego unieważnienia; (4) czy

klauzule przeliczeniowe w umowie kredytu wyrażonego w walucie obcej (denominowanego) określają „świadczenia główne” stron tej umowy w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c., czy spełniają jedynie funkcję pomocniczą dla tych świadczeń i czy w tym drugim przypadku ich eliminacja z treści umowy jako postanowień niedozwolonych, jest równoznaczna z pozbawieniem umowy jej elementów przedmiotowo istotnych (*essetnialia negotii*) prowadzącym do nieważności umowy?; (5) czy postanowienia umowy kredytu denominowanego określające zasady przeliczeń kursowych (tzw. klauzule przeliczeniowe), na gruncie umowy o kredyt denominowany, w której kwotę kredytu stanowi wprost określona kwota walucie obcej, są tożsame (mogą być zasadnie utożsamiane) z waloryzacją umowną, o której mowa w art. 358¹ § 2 k.c.?

Skarżąca zwróciła również uwagę na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.): art. 58 § 1 w zw. z art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. w zakresie, w jakim zgodnie z pierwszym stanowiskiem przyjmowanym w orzecznictwie sądów, nieuczciwy w świetle art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 charakter postanowień kredytu dotyczących elementów istotnych takiej umowy w świetle art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. skutkuje, wskutek niezwiązania konsumenta takimi postanowieniami, sprzecznością umowy z art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank, a co za tym idzie sankcją nieważności bezwzględnej czynności prawnej na podstawie art. 58 § 1 k.c., natomiast zgodnie z drugim stanowiskiem przyjmowanym w orzecznictwie sądów nieuczciwy charakter postanowień dotyczących elementów istotnych umowy kredytu w świetle art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. w sytuacji, w której umowa nie może być dalej wykonywana bez tych postanowień, a takie nieuczciwe postanowienia nie mogą być zastąpione przez przepis dyspozytywny, nie prowadzi do nieważności bezwzględnej umowy, lecz sankcji *sui generis* upadku umowy, opartej na art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwani K. C., M. C. i D. C. wniesli o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione przez skarżącą argumenty nie przekonują, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a Sąd Okręgowy naruszył art. 327¹ § 1 pkt 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w sposób uzasadniający konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Przede wszystkim uszło uwadze skarżącej, że od 7 listopada 2019 r. (zob. ustawę z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), forma uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji jest w wyczerpujący sposób uregulowana w art. 387 § 2¹ k.p.c. Jest to przepis szczególny względem art. 327¹ § 1 k.p.c. Nie jest zatem możliwe zarzucanie uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c., który dotyczy aktualnie uzasadnienia sądu pierwszej instancji, a Sąd drugiej instancji może dopuścić się jedynie uchybienia art. 387 § 2¹ k.p.c. Oparcie skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które nie mogły mieć istotnego wpływu na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) jest bezskuteczne, a skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną.

Zwrócić uwagę należy, że Sąd drugiej instancji wyjaśnił przyczyny dla których po wyłączeniu z umowy kredytu abuzywnych postanowień, umowa nie wiąże stron w pozostałym zakresie, skoro bez zawartych w niej nieuczciwych warunków, utrzymanie w mocy umowy nie jest możliwe, a postanowienia dyrektywy nie stoją na przeszkodzie jej unieważnieniu. Odwołał się w tym zakresie do poglądów orzeczniczych Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wskazując również, że nie ma podstaw do zastosowania w ich miejsce przepisów dyspozytywnych. Analiza uzasadnienia pozwala na prześledzenie toku rozumowania Sądu drugiej instancji oraz umożliwia poddanie go kontroli kasacyjnej.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca

2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne i ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie (zob. m.in. postanowienia SN z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Zwrócić uwagę należy, że sformułowane przez skarżącego zagadnienia były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21 oraz wyroki SN: z 5 kwietnia 2023 r., II CSKP 1075/22; z 31 marca 2023 r., II CSKP 775/22; z 19 maja 2022 r., II CSKP 985/22; z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22; z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21). W sytuacji, gdy Sąd Najwyższy wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę, brak jest interesu publicznego w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zagadnienie czy klauzule przeliczenia walutowego w umowie kredytu wyrażonego w walucie obcej określają „świadczenia główne” stron tej umowy w rozumieniu art. 385¹ §1 zd. drugie k.c. zostało w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięte (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22). Dominuje pogląd, że zastrzeżone w umowie kredytu złotowego indeksowanego lub denominowanego do waluty obcej klauzule, a zatem także klauzule zamieszczone we wzorcach umownych kształtujące mechanizm indeksacji, określają główne świadczenie kredytobiorcy. W orzecznictwie TSUE również podkreśla się, że za postanowienia umowne mieszczące się w pojęciu „głównego przedmiotu umowy” w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych

warunków w umowach konsumenckich należy uważać te, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę (zob. wyroki TSUE: z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, Kásler i Káslerné Rábai, pkt 49-50; z 26 lutego 2015 r., C-143/13, Matei, pkt 54; z 23 kwietnia 2015 r., C-96/14, Van Hove, pkt 33; z 20 września 2017 r., C-186/16, I CSK 2855/22 5 Andricu i in., pkt 35). Za takie uznawane są m.in. postanowienia znoszące mechanizm indeksacji oraz różnic kursów walutowych, pośrednio prowadzące do zaniknięcia ryzyka kursowego, bezpośrednio związanego z indeksacją kredytu do waluty (zob. wyroki TSUE: z 20 września 2017 r., C-186/16, Andricu i in., pkt 37; z 20 września 2018 r., C-51/17, OTP Bank i OTP Faktoring, pkt 68; z 14 marca 2019 r., C-118/17, Dunai, pkt 48; z 3 października 2019 r., C-260/18, Dziubak, pkt 44).

Konsekwencją stwierdzenia istnienia w umowie niedozwolonego postanowienia (art. 385¹ § 1 i 2 k.c.), jest działająca *ex lege* sankcja bezskuteczności niedozwolonego postanowienia i związania stron umową w pozostałym zakresie (zob. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2007 r., III CZP 62/07 oraz uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, a także wyroki SN: z 30 maja 2014 r., III CSK 204/13; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16, i z 24 października 2018 r., II CSK 632/17). Stwierdzenie, że postanowienia określające zasady przeliczania kwoty kredytu na złotówki oraz uiszczanych spłat na walutę obcą są abuzywne, oznacza, że postanowienia te nie wiążą kredytobiorców (art. 385¹ § 2 k.c.). W związku z tym stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiego warunku powinno mieć z reguły skutek w postaci przywrócenia sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta, w jakiej znajdowałby się on w braku tego warunku (zob. wyrok SN z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21).

W wyroku z 29 kwietnia 2021 r. (C-19/20, Bank BPH S.A.), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że wykładni art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że z jednej strony nie stoją one na przeszkodzie temu, by sąd krajowy usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, w wypadku gdy odstraszający cel tej dyrektywy jest realizowany przez krajowe przepisy ustawowe regulujące korzystanie z niego, o ile element ten stanowi odrębne zobowiązanie

umowne, które może być przedmiotem indywidualnej kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru. Z drugiej strony przepisy te stoją na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku poprzez zmianę jego istoty. Wyeliminowanie z łączącej strony umowy abuzywnych postanowień umownych rodzi zatem konieczność dokonania oceny czy umowa w pozostałym zakresie jest możliwa do utrzymania. Z uzasadnienia zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku wynika, że Sąd Okręgowy kwestię tę rozważył.

W sytuacji, gdy nie istnieje możliwość dalszego wykonywania umowy, nieważność powinna zostać orzeczona co do zasady. Jedyny wyjątek zachodziłby, gdyby orzeczenie nieważności doprowadziło do pokrzywdzenia samego konsumenta. Bez znaczenia przy tym pozostaje, czy na skutek stwierdzenia nieważności doszło do zachwiania równowagi stron umownych. Po pierwsze równowaga ta nie występowała już *ab initio*, skoro stwierdzono abuzywność postanowienia umownego, po drugie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreśla się, że orzeczenie wydane na podstawie przepisów odnoszących się do niedozwolonych klauzul w umowach konsumenckich spełnia również funkcję odstraszącą przedsiębiorcę od stosowania takich klauzul w obrocie. Jeżeli zatem eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi do takiej deformacji regulacji umownej, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron, to nie można przyjąć, iż strony pozostają związane pozostałą częścią umowy (zob. wyrok SN z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22). Wynika to z faktu, że abuzywne postanowienie podlega wyłączeniu bez jednoczesnego wprowadzenia w jego miejsce tożsamego mechanizmu przeliczeniowego. Ponadto, z uwagi na eliminację niedozwolonego postanowienia zachodzi niemożność rozliczenia umowy, nie można bowiem określić wysokości głównego zobowiązania kredytobiorcy. Nie należy również pomijać, że po wyeliminowaniu abuzywnych klauzul, umowa byłaby niezrozumiała oraz sprzeczna z intencją stron ją zawierających (zob. wyroki SN: z 19 maja 2022 r., II CSKP 985/22; z 19 maja 2022 r., II CSKP 797/22, i z 29 września 2022 r., II CSKP 139/22).

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Sądu Najwyższego przyjmuje się również, że art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie wypełnianiu luk w umowie, spowodowanych usunięciem z niej nieuczciwych warunków, które się w niej znajdowały, wyłącznie na podstawie przepisów krajowych o charakterze ogólnym. Stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiego warunku w umowie powinno skutkować przywróceniem sytuacji prawnej i faktycznej konsumenta, w jakiej powinien się znajdować, w przypadku braku takiego warunku (zob. wyrok TSUE z 3 października 2019 r., C-260/18). W takim wypadku nie można zastąpić kursu z tabeli żadnym innym kursem notowania CHF do złotego, w tym średnim kursem ogłaszany przez NBP (zob. wyroki SN: z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21), a co więcej w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że brak jest takich przepisów dyspozytywnych (zob. wyroki SN: z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22, i z 19 maja 2022 r., II CSKP 797/22).

Wyrażenie przez konsumenta wolnej i świadomej zgody co upadku umowy kredytu hipotecznego indeksowanego (denominowanego) do franka szwajcarskiego, wymaga od sądu wskazania stronom, w ramach krajowych norm proceduralnych i w świetle zasady słuszności w postępowaniu cywilnym, w sposób obiektywny i wyczerpujący, konsekwencje prawne, jakie może pociągnąć za sobą usunięcie nieuczciwego warunku, i to niezależnie od tego, czy strony są reprezentowane przez pełnomocnika zawodowego, czy też nie (zob. wyrok TSUE z 29 kwietnia 2021 r. w sprawie C-19/20, pkt 97). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się również, że aby konsument mógł udzielić wolnej i świadomej zgody, sąd winien, w ramach norm proceduralnych i w świetle zasady słuszności w postępowaniu cywilnym, wskazać stronom w sposób obiektywny i wyczerpujący, konsekwencje prawne, jakie może pociągnąć za sobą usunięcie nieuczciwego warunku, co jest szczególnie istotne wtedy, gdy może prowadzić do unieważnienia całej umowy, narażając ewentualnie konsumenta na roszczenia restytucyjne, i to niezależnie od tego, czy strony są reprezentowane przez pełnomocnika zawodowego (zob. uchwała SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56). Zagadnienie prawne dotyczące wolnej i świadomej

zgody konsumenta co upadku umowy ma drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro zarzuty dotyczące abuzywności postanowień umowy kredytu stanowią jedynie środek obrony kredytobiorców w postępowaniu z powództwa banku o zapłatę niespłaconego kredytu. Ponadto z ustaleń Sądu *meriti* wynika, że powodowie jednoznacznie domagali się unieważnienia umowy. Sąd Najwyższy nie dostrzega również interesu skarżącego w podnoszeniu zarzutów dotyczących sposobu pouczenia pozwanych o skutkach upadku umowy, ewentualnie niedostatecznego ich wyjaśnienia kredytobiorcom.

Powołanie się na przyczynę kasacyjną z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20). Skarga kasacyjna powyższych kryteriów nie spełnia.

Odwołanie się przez skarżącą do kilku przepisów, wymagających wykładni z uwagi na zgłaszane i wywołujące rozbieżności w orzecznictwie, wymaga odrębnego uzasadnienia dla każdego z nich. Skarżąca sporządziła natomiast jedno wspólne uzasadnienie. Przyczyna kasacyjna uzasadniona potrzebą wykładni przepisów prawa ma na celu analizę konkretnych przepisów i do tego się ogranicza, a więc nie polega na jednoczesnej wykładni kilku przepisów i poszukiwaniu na tej podstawie określonej normy prawnej, która mogła albo nie mogła zostać zastosowana w zindywidualizowanej sprawie objętej skargą kasacyjną (zob. postanowienie SN z 13 stycznia 2022 r., I CSK 1467/22). Wskazane przez skarżącą przepisy prawa materialnego, które w jej opinii wymagają wykładni, w części odpowiadają również zakresowi przedstawionych zagadnień prawnych, do których Sąd Najwyższy odniósł się w wyżej.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 1964).

[SOP]

(r.g.)